

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 113/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 5Sf/52/2024 zo 17. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa svojou v poradí štyridsiatou druhou ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 5Sf/52/2024 zo 17. decembra 2024. Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenmu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) podala 13. júna 2024 správnenmu súdu správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101367430/2024 z 9. mája 2024, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 100125913/2024 z 12. januára 2024, ktorým vyrubil sťažovateľke rozdiel dane v sume 67 820,76 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2017. Spolu s podanou správnu žalobou navrhla, aby správny súd tejto priznal odkladný účinok, pretože okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia jej preukázateľne hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. S poukazom na ekonomickú situáciu spoločnosti tvrdila, že okamžitý výkon správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v daňovej veci by poškodil

výkon jej podnikateľskej činnosti, má vplyv na jej účasť vo verejnom obstarávaní, ohrozuje ju na dôveryhodnosti a platobnej neschopnosti, keďže v dôsledku straty obchodných partnerov by nebola schopná vyplácať mzdy, dane a odvody.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe ako nedôvodný zamietol, keďže neboli naplnené hmotnoprávne podmienky na takéto rozhodnutie.

4. Ústavný súd nahliadnutím do Obchodného vestníka, čiastka 150/2024, dátum vydania 5. august 2024, zistil, že Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 10R/1/2024 z 30. júla 2024 povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky, pričom zmena zápisu obchodného mena sťažovateľky a doplnenie údajov o povolení reštrukturalizačného konania a o reštrukturalizačnom správcovi v obchodnom registri nastala od 19. decembra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podstata sťažostnej argumentácie opakovane spočíva v tvrdení sťažovateľky, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správny súd nesprávne aplikoval § 258 v spojení s § 185 písm. a) SSP. Je toho názoru, že svoj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe dostatočne odôvodnila a že okrem predloženia dokladov preukazujúcich jej tvrdenia podrobne opísala a preukázala aj aktuálnu ekonomickú situáciu obchodnej spoločnosti.

6. Sťažovateľka znova poukazuje na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok (sp. zn. TT-14S/79/2022, sp. zn. TT-20S/79/2022, sp. zn. TT-20S/81/2022 a iné).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu (ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2025), ktorým správny súd zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej správnej žaloby. Sťažovateľka je toho názoru, že v danom prípade dostatočne preukázala existenciu dôvodov na priznanie odkladného účinku.

8. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že skutkovo a právne obdobné veci sťažovateľky (týkajúce sa rôznych zdaňovacích období rokov 2014, 2015, 2016 a 2017) už boli opakovane predmetom jeho prieskumu, pričom uzneseniami č. k. II. ÚS 287/2024-14 z 28. mája 2024, III. ÚS 231/2024-12 z 24. apríla 2024, IV. ÚS 181/2024-40 zo 16. apríla 2024, I. ÚS 401/2024-16 z 3. júla 2024, II. ÚS 463/2024-17 z 24. septembra 2024, I. ÚS 29/2025-16 zo 16. januára 2025 a inými) boli jej ústavné sťažnosti atakujúce uznesenia správneho súdu (ktorými zamietol návrhy sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe) odmietnuté ako zjavne neopodstatnené.

9. Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutého uznesenia správneho súdu obsahovalo, čo sa týka právneho posúdenia veci, obdobné závery ako v iných veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté. Ústavný súd pritom nemá ani v tejto prejednávanej veci sťažovateľky dôvod odchyliť sa od svojich skôr vyslovených záverov, pričom v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ne v plnom rozsahu odkazuje bez potreby ich opakovania.

10. Napokon po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhoviecie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný, a tak z ústavného hľadiska nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

11. Ani tvrdenie sťažovateľky o neodôvodnených rozdieloch v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok, nie je spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, ak predchádzajúce žaloby sťažovateľky, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti iných rozhodnutí žalovaného, správny súd v merite veci zamietol rozsudkami sp. zn. TT-14S/79/2022 z 26. októbra 2023, sp. zn. TT-20S/79/2022 z 15. februára 2024, sp. zn. TT-20S/81/2022 z 15. februára 2024 a inými.

12. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Dospel preto k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu